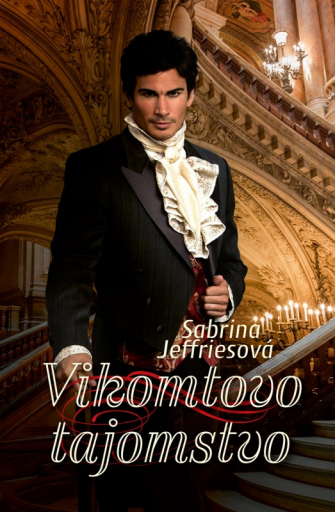

Sabrina
Jeffriesová

*Vikomtovo
tajomstvo*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: If the Viscount Falls, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Pocket Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2015,
preložila Denisa Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie
alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty z diela Williama Shakespeara *Veľa kriku pre nič*
(Ikar, Bratislava 2013, preklad Ľubomír Feldek).

Copyright © 2015 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Denisa Ghaniová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2018
Cover Photo © PeriodImages
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2091-6

*Venujem svojmu manželovi Renemu,
ktorý ma neustále podporuje v písaní,
už celých tridsať rokov nášho manželstva.*

*Knihu venujem aj svojmu
drahému synovi Nicholasovi,
ktorý si ju pre autizmus nemôže prečítať;
vždy ho mám v srdci.
Oboch vás veľmi ľúbim!*

RODOSTROM
 K SÉRII
 VOJVODOVI MUŽI

MARY CALEOVÁ
 rodená Staggová

LUCASTA MANTONOVÁ
 rodená Traylorová

AMBROSE MANTON
 vikomt Rathmoor

CLAUDINE
 BONNAUDOVÁ

manželka

milenka

GEORGE
 MANTON

DOMINICK
 MANTON

TRISTAN
 BONNAUD

LISETTE
 BONNAUDOVÁ

THOMAS CALE
šiesty vojvoda z Lyonsu

DIANA CALEOVÁ
rodená Watsonová

JOHN CALE
siedmy vojvoda
z Lyonsu

JANE CALEOVÁ

NIGEL CALE

**ELIZABETA
CALEOVÁ**
rodená Perrotová

SIDNEY CALE
ôsmy vojvoda z Lyonsu

TIBBY CALEOVÁ
rodená Hallová

manžel

mileneč

MAXIMILIAN CALE
deviaty vojvoda z Lyonsu

PETER CALE
dedič ôsmeho vojvodu
z Lyonsu, nebohý

VICTOR CALE

Prológ

LONDÝN

február 1817

Dominickovi Mantonovi by ani vo sne nenapadlo, že svoje dvadsiate narodeniny strávi tajným nazeraním do otvorených francúzskych okien tanečnej sály grófa z Blakeboroughu. Pokúšal sa nájsť svoju snúbenicu Jane Vernonovú, skôr než ho nejaký sluha vyženie.

Keď mu pritancovala pred oči, dych sa mu zasekol v hrudi ako olovené závažie. V perleťovej róbe žiarila vo svetle sviečok tak jasne, že ho celkom oslepila. K Jane neodmysliteľne patril jej pekný pehavý nos, plné červené pery a bujné gaštanové kučery. A teraz boli preňho také nedosiahnuteľné.

Dočerta, nemohol si s ňou ani len zatancovať. Namiesto toho sa pustila do tanca s Edwinom Barlowom, grófovým dedičom a dobrým rodinným priateľom. Ten muž sa tváril neprístupne ako vždy, Jane sa pokúšala obmäkčiť jeho melanchóliu dobrou náladou a zhovorčivosťou...

Mladá. Taká mladá. Mala iba sedemnášť, čoskoro osemnášť.

Teraz, keď o všetko prišiel, sa tie dva roky medzi nimi zdali minimálne ako desať.

Jeho výhľad na Jane zrazu zatienila jej svetlovlasá, zaoblenejšia verzia: slečna Nancy Sadlerová, Janina sesterica z matkinej strany.

„Pán Manton?“ zašepkala, keď cez presklené dvere vy-zrela na terasu. „Si to naozaj ty? Prečo nie si vnútri?“

Ustúpil dozadu, aby sa k nemu Nancy mohla pripojiť.
„Nebol som pozvaný.“

„Prečo nie?“

Úkosom pozoroval dcéru bohatého obchodníka. „Lebo spoločnosť nedokáže vystáť pohľad na vydedených, skompromitovaných, druhorodených synov bez sľubnej budúcnosti.“

Zvraštila tvár. „Ach áno. Tak ako si sa dostal dnu?“

„Preliezol som zadný plot.“ Jane a Edwin práve dotancovali a pripojili sa k Samuelovi Barlowovi, Edwinovmu mladšiemu bratovi. „Potrebujem sa s Jane porozprávať osamote. Stále sa so mnou odmieta stretnúť.“

„A čo čakáš? Na vašom poslednom stretnutí si sa ju pokúsil presvedčiť, aby zrušila vaše zasnúbenie. Bojí sa, že na ďalšom stretnutí anulujete zasnuby sám.“

„Nezmysel. Musí ich zrušiť ona. Ak ich odrieknem ja, vyznelo by to pre ňu zle.“

Jednou zo zvláštností vyššej spoločnosti bolo, že žena mohla zrušiť zasnúbenie bez toho, aby sa jej to akokoľvek dotklo. Naopak to však neplatilo. V takom prípade by sa ľudia domnievali, že žena urobila niečo príšerné, čo snúbencov odlúčilo. A Dominick nechcel pošpiniť Janinu povesť.

„Dokážeš ju prinútiť, aby sa so mnou porozprávala v súkromí?“ požiadal Dom. „Táto terasa vedie okolo knižnice. Mohli by sme sa tam stretnúť.“

Ak niekto dokázal Jane na niečo nahovoriť, tak to bola práve Nancy. Jej otec bol Janin strýko a poručník, odkedy osirela, takže spolu vyrastali. Pán Sadler chcel, aby sa ich zasnúbenie zrušilo rovnako ako Dom, ale ani jeden o tom nedokázal Jane presvedčiť.

Skrytá časť Domovej duše sa z toho tešila. Ale druhá časť, ktorá vedela, čo ho v nasledujúcich rokoch čaká, si zúfala.

Nancy veselo pokrútila hlavou. „Asi by sa mi podarilo nahovoriť ju, aby prišla do knižnice, ale aj tak ju nepresvedčíš, aby ťa opustila. Jane ťa miluje.“

Tak veľmi, ako len dievča v jej veku dokáže. Okrem nehody, pri ktorej sa jej utopili rodičia, keď mala osem rokov, žila si Jane bezstarostne. Sadlerovci jej dali všetko, na čo si spomenula, a ona ich veľmi ľúbila. Na rozdiel od Domových rodičov dvojicu spájala skutočná láska, takže Jane považovala manželstvo za idylku.

A on zatiaľ smeroval do pekla, do dlhého obdobia neistoty, ťažkej práce a chudoby. Ako by to jej láska k nemu mohla prežiť?

Nancy naňho hodila nevrlý pohľad. „Myslela som si, že aj ty ju ľúbiš.“

Stuhol. Samozrejme, že ju ľúbil, miloval ju od chvíle, keď sa stretli v kníhkupectve. Od okamihu, kedy si mimovoľne pohmkával prvé takty Haydnovej symfónie Prekvapenie, a zrazu sa musel odtrhnúť od knihy, lebo niekto na druhej strane knižnice zahmkal nasledujúcich pár tónov.

Ukázalo sa, že to je Jane, ktorá si práve užívala oddych od nekonečnej série večierkov a bálů, kde ju uvádzali do spoločnosti. Až do tej chvíle ešte nestretol nikoho s rovnakou hudobnou pamäťou. Či s rovnakým vášnivým záujmom o symfónie. Či s rovnakou záľubou pohmkávať si pri čítaní. Ešte nikdy nestretol človeka, ktorý by mal rád knihy aj ľudí. Okamžite ho uchvátila.

Odvtedy sa počas niekoľkých muzikálov, opier, ba dokonca aj občasných bálů uchádzal o priazeň barónovej dcéry. Hoci tá bláznivá žena uprednostňovala Beethovena pred Mozartom, pokojne jej to odpustil, lebo sama prehliadala veľa jeho vlastných chýb. Zdalo sa, že jej neprekáža, že tancuje skôr presne na takty než od srdca, že má obrovskú, no zvláštnu pamäť na hudbu a rozhovory,

ba dokonca ani to, že má obmedzené vyhliadky do budúcnosti.

Táto žena bola zjavne rovnako bláznivá ako pôvabná. Čo, samozrejme, spôsobilo, že sa s ňou chcel oženiť. A ešte stále chce.

„Nezáleží na tom, čo k Jane cítim,“ odvetil potichu. „Dokonca ani na tom, čo cíti ona ku mne. Zaslúži si niekoho, ako je dedič grófa z Blakeboroughu, ktorý jej dokáže ponúknuť obstojnú budúcnosť.“

„Nebud' smiešny. Na Edwina nepomyslela ani raz ako na potencionálneho manžela. Na jej vkus je príliš odmeraný. A na rozdiel odo mňa Jane uprednostňuje advokáta pred...“ Nancy sa zarazila a zastonala. „Ospravedlňujem sa. Zabudla som.“

„Že nebudem advokátom?“ dopovedal trpkou. „Jane možno netuží po grófovom synovi, ale určite nechce za manžela policajta z Bow Street.“

Nancy s mrzutým pohľadom odvetila: „Nerozumiem, prečo si musel skončiť so štúdiom a prijať takú podradnú pozíciu. Prečo si radšej nezoberieš pôžičku, kým tvoj brat neustúpi a nevráti ti tvoj príspevok?“

Dom potlačil nadávku. Ako zvyčajne, Nancy videla svet cez ružové okuliare. „George nikdy neustúpi.“

„Možno by ustúpil, keby si mu dohovorel.“ Rukou kývla smerom k tanečnej sále a Dom zbadal staršieho brata, ktorý stál medzi svojimi kumpánmi. „Práve s ním by si sa mal porozprávať v súkromí. Nevie, čo presne sa medzi vami dvoma stalo, ale...“

„Nie, nevieš,“ odsekol. „Jane vie a to stačí.“ Teda, vie aspoň väčšinu. Určité veci sa neodvážil povedať ani jej.

„Tvrdí, že George sa zachoval nesprávne,“ pokračovala Nancy. „Keby si ľudom vysvetlil, čo spravil, možno by prestali kolovať reči o hrozných veciach, akých si sa údajne dopustil ty a vyvolal takto vašu potýčku.“

Zovrel ruky v päste. „Čo napríklad?“

Očervenela. „Neviem... vraj si sa príliš priateľil s milenkou a nevlastnými deťmi vášho zosnulého otca. George to neschvaľoval, preto ti otec odmietol zanechať dedičstvo.“

To bolo zlé, ale nie také ničivé ako pravda. Otec na smrteľnej posteli pridal k poslednej vôli v prítomnosti Georgea a ich nevlastného brata Tristana Bonnauda dodatok. Georgea to tak nahnevalo, že ho spálil, hneď ako otec zomrel. A Tristan sa preto zasa tak rozčúlil, že ukradol koňa, ktorého mu podľa dodatku otec zanechal.

A Dom sa ocitol v nezávideniahodnej situácii – musel ochrániť Tristana pred Georgeom, lebo ten ho chcel dať obesiť. George dal Domovi na výber: Buď zradíš Tristana, alebo prídeš o všetko.

V skutočnosti vôbec nemal na výber. Dom by to neváhal urobiť znovu, až na to, že keďže prišiel o všetko, prišiel aj o Jane. A ani verejné odhalenie pravdy by na tom nič nezmenilo.

Lebo zatiaľ čo Dom nemohol dokázať, že George dodatok spálil, George mohol čertovsky ľahko dokázať krádež koňa. Ten sviniar o tom doteraz mlčal, ale keby sa Dom ozval, George by sa mu určite odplatil tým, že by ho do tej krádeže nejako namočil. Domov ochranca Jackson Pinter by potom nemal na výber a musel by ho prepustiť z pozície v policajnom zbore, ktorú mu veľkoryso ponúkol. A Dom by prišiel nielen o peniaze, ale stratil by aj možnosť zarobiť si ich.

Takže teraz na ňom prischla táto klebeta a uviazol na nízkopostavenom mieste bez budúcnosti. A nemohol s tým vôbec nič urobiť. Mohol jedine zabezpečiť, že Jane neskončí rovnako.

Pre otca, Georgea a ich zanedbávanie toho, čo je správne, si už poriadne vytrpel. Odmietal byť ako oni. „Presne pre tú klebetu sa so mnou Jane musí rozísť. Bude vyzeraf

ako rozumná žena. A ja na tom nebudem horšie, než už som.“

„Možno by si mal počkať, kým sa postavíš na nohy. Hneď teraz by si si ju aj tak nemohol vziať, aj keby si chcel,“ pripomenula mu Nancy. „Otec povedal, že musíte počkať, kým bude plnoletá. A potom...“

„Potom zo mňa stále nebude nikto, dočerta!“

Nancy zažmurkala.

Bože, jeho nový život na ňom už zanecháva stopy. Džentlmen pred dámou nikdy nehreší.

„Odpusť mi,“ kajal sa, „ale zjavne nerozumieš, čo ma v budúcnosti čaká. Za štyri mesiace som ako policajt zarobil iba dvadsať libier.“

Zalapala po dychu. Dvadsať libier bolo pre ňu asi dvoj-týždňové vreckové.

„Zo šesťdesiatich libier ročne len ťažko uživím sám seba,“ dodal, „a už vôbec nie manželku a rodinu.“

„Ale s Janiným venom...“

„Podľa podmienky v závete jej otca, ak sa vydá za iného než za majetného džentlmena, skôr ako dovŕši tridsaťpäť rokov, tie peniaze dostane jej bratanec. So svojím majetkom si môže robiť, čo chce, až keď dovŕši tridsaťpäť rokov.“

„Ale veď ty si džentlmen...“ odmlčala sa Nancy. „Teda narodil si sa a vychovali ťa ako majetného džentlmena. Okrem toho, Janin otec napísal ten závet takto, aby ju ochránil pred lovcami vena.“

„V očiach spoločnosti som lovec vena ja. Nemám nič, čo by som mohol dedičke ponúknuť, ale môžem od nej veľa získať.“

Nancy sa na tvári zjavil ustarostený výraz. „Otec vie, ako to je.“

„Na tom nezáleží. Už sa jasne vyjadril, že má ruky zviazané tým závetom. Takže ak sa s ňou teraz ožením, príde

o majetok. Z môjho mizerného príjmu sotva vyžijeme obaja. A to iba za predpokladu, že budem v novej profesii úspešný, čo vôbec nie je isté. Aj keby som bol, nikdy si nebudem môcť dovoliť sluhov, koč či pohodlie, na aké je zvyknutá.“

Zachmúril sa. „Nemohla by navštevovať operné predstavenia či koncerty, nemala by piano, na ktorom by mohla hrať.“ Bolo zvláštne, že práve toto mu najviac chýbalo z jeho bývalého života... ako jednoducho si mohol kedykoľvek vypočuť skvelú hudbu. Teraz sa musel uspokojiť s útržkami hudby, ktoré sa vylievali na ulicu z mayfairských salónikov.

Nancy si zahryzla do spodnej pery. „Jane má tie svoje sonáty naozaj rada.“

„A nezabudni na valčíky a kruhové tance. Ak sa za mňa vydá, už nikdy nebude tancovať. Nebude môcť chodiť na bály. Bude sa musieť úplne zrieknuť spoločnosti.“

„To je príšerné!“ Nancy hodila cez otvorené dvere ustaraný pohľad do tanečnej sály. „Ale mohla by navštevovať večierky v našom dome.“

„Aby sa jej priatelia vyhýbali? Naozaj si myslíš, že by vaši rodičia pozvali manželku policajta a riskovali klebety? Rozprávala by si sa s ňou spokojne pred nápadníkmi, keby si vedela, že ak ťa s ňou niekto uvidí, mohlo by to poškodiť tvoje vyhliadky na sobáš?“

Podľa toho, ako zbledla, toto jej doteraz nenapadlo. „No, ja... ja... neviem...“

„A to len za predpokladu, že by mala čas ťa navštíviť,“ pokračoval chladne. Keby prehovoril Nancy, možno by presvedčila Jane. „Bez sluhov by sa Jane musela starať o náš dom sama, čo nerobila ani raz v živote.“

„Bože, to je pravda. Hoci...“

„A keď budem vyšetrovať nejaký prípad, zostanem preč celé dni, zatiaľ čo ona bude bez dobrej spoločnosti,

sama v mojom jednoizbovom byte v Spitalfieldse.“ Pri pomyslení, že by jeho krásna Jane musela žiť v takej hroznej štvrti, ho pichlo pri srdci. „A čo ak ma zabijú pri prenasledovaní nejakého zločinca?“

„Kristepane, je tvoja práca naozaj taká nebezpečná?“

„Viac ako si myslíš.“ Viac ako sám očakával. „Ak zomriem, zostala by úplne sama, na mizine a vylúčená zo spoločnosti, nemala by už nikoho, na koho by sa mohla obrátiť.“

„To by nezniesla.“ Nancy sa zatvárala sklúčene. „No ja by som Jane nikdy neopustila.“

„Naozaj? Čo ak by si tvoj budúci manžel neželal, aby si sa naďalej stretávala s tvojou úbohou známou? Čo ak by tvoj otec zomrel? Nedokážeme predvídať, čo sa môže stať.“

„Prestaň! Všetko vidíš príliš čierne!“

„Lebo to tak naozaj je.“ Uprene sa na ňu zadíval. „Mám pred sebou roky, kým sa dostanem na pozíciu, keď si budem môcť dovoliť manželku.“

„Ach, Dom,“ vzdychla.

„Ak chce čakať, kým budem dostatočne finančne zabezpečený, aby som si ju mohol vziať, potrvá to poriadne dlho. A ak sa mi to nepodarí, obetuje svoju mladosť pre nič.“

Hľadel kamsi za ňu, tam, kde Edwin Barlow šepkal Jane niečo, čo ju prinútilo usmiať sa. Dom bojoval s iracionálnym nutkaním napochodovať dnu a udrieť dediča grófa z Blakeboroughu rovno do nosa. „Ale ak zruší zasnúbenie so mnou, pri nohách jej leží celý svet. Už len jej veno je dostatočne veľké, aby prilákalo ktoréhokoľvek džentlmena, a jej prívetivá povaha, nežnosť a...“

Bože, ako by zniesol myšlienku na to, že patrí niekomu inému?

Zaťal zuby. Je to lepšie než sledovať, ako ju ubíjajú ro-

ky ťažkého života v strachu oňho. Alebo ešte horšie, sledovať ju, ako v nej rastie nenávisť voči nemu za to, že ju vytrhol zo všetkého, čo jej bolo drahé. Sledovať, ako ich ťažký život zhasína svetlo v jej očiach, ako jej z tváre mizne radosť...

Nie, musí sa jej vzdať, kým je to ešte možné, kým je dosť mladá, aby si našla niekoho iného. To je jediná možnosť.

„Nevidíš? Mala by si vziať niekoho, ako je dedič grófa z Blakeboroughu, muža s budúcnosťou. Alebo dokonca jeho brata. Barlow je námorný kadet, však?“

„Áno.“ Nancy hodila obdivný pohľad na uniformu Samuela Barlowa. „Ale ona sa zaňho nevydá. Nevzdá sa, a to nielen preto, že ťa ľúbi. Povedala mi, že by pokladala za nečestné, keby ťa jednoducho opustila, lebo si sa dostal do ťažkostí. Protirečí to jej zásadám.“

Dobre poznal Janine zásady, odzrkadlenie jeho vlastných. Avšak tie jej neukuli kruté ohne skúseností. Tie jeho áno. „Musí existovať spôsob, ako ju presvedčiť.“

„Sám by si sa musel prejaviť ako muž pochybného charakteru... zlodej alebo vrah... alebo cudzoložník, čo je hlúpe, lebo nie si ženatý.“

Do mysle sa mu vkradla nepekná predstava. „Nemusím byť ženatý, aby som zradil Janinu dôveru. Ak by si myslela, že mám intímny vzťah s inou ženou...“

„Dominick Manton! Ako sa vôbec opovažuješ naznačiť niečo také príšerné!“

„Ale fungovalo by to, či nie?“

„Asi áno.“ Úzkostlivo zvrátila obočie. „Myslíš to tak, že by si sa akože zaplietol s nejakou ľahkou ženou?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetil nedočkavo. „Keby ma Jane sama nevidela vojsť do nevestinca, čo by nebolo možné zariadiť, nikdy by neuverila nejakým klebetám o takom pomere. Na to pozná moju povahu až pridobre.“

Nancy potiahla nosom. „No, pochybujem, že by uverila klebetám o tvojom flirtovaní, aj keby to bolo so slušnou ženou.“

„Keby to zažila na vlastné oči, musela by uveriť.“ Zahľadel sa na Nancy. „Keby ma prichytila pri tom, ako sa bozkávam s nejakou bohatou dedičkou, možno by uverila, že som dostatočne zúfalý na to, aby som sa pokúsil zviešť bohatú ženu.“

„Ale ako by ťa mohla vidieť s dedičkou, keď už vôbec nechodíš do spoločnosti?“

Uprene sa na ňu zahľadel. „Musela by to byť dedička, ktorá vie o tomto pláne. Ktorá rozumie, o čo sa pokúšam, a vie, aké je to dôležité.“

Nancy zachytila jeho pohľad a stuhla. „Ja?“ Keď stroho prikývol, odvetila: „Ach, nie, Dom... Jane by mi to nikdy neodpustila!“

„Odpustila, keby si myslela, že som ťa k bozku prinútil. Keby si pri ňom protestovala, mohlo by to vyzeráť, že som ťa zahnal do úzkych v snahe zviešť ťa.“

„Nie!“ Nancy pozrela do tanečnej sály a spodná pera sa jej zachvela. „Nie, zničilo by ju to.“

V hrudi ho bolestivo pichlo. Nemilosrdne to však ignoroval. „Nejaký čas ju to bude... bolieť. Ale postupne sa z toho dostane. Bude ma preklínať a ty ju v tom budeš podporovať, až nakoniec zistí, že bezo mňa sa jej žije lepšie.“

„Bože, Dom. Neexistuje iný spôsob?“

„O žiadnom neviem. Musíme využiť Janine pevné zásady proti nej. Je to len pre jej vlastné dobro.“

„Pochybujem, že ona to bude takto vnímať,“ zamrmala Nancy.

„Ale ty to tak určite vnímaš.“

Vzdychla. „Áno. Ale aj tak to nebude ľahké. Budem potrebovať niekoho, aby mi pomohol. Jane by mohlo byť po-

dozrivé, ak ju požiadam, aby sa so mnou stretla v knižnici, a práve tam nás prichytí bozkávať sa.“

„To je pravda. No nech už oslovíš kohokoľvek, ten človek do toho nesmie vtiahnuť nikoho ďalšieho. Nechceme neúmyselne spustiť klebety, ktoré by ňu zničili. Kohokoľvek si vyberieš, po skutku musí udržať pravdu v tajnosti, inak bude všetko zbytočné.“

Začala sa prechádzať po terase. „Mohol by to byť Samuel Barlow. Je do mňa zaľúbený... alebo to aspoň tvrdí. Neverím mu však ani slovo.“ Lahostajne mávla rukou, čo protirečilo koketnému úsmevu, ktorý jej rozťahol pery. „Je to nehanebný sukničár.“

A ona je podľa všetkého rovnaká. Dom jej pozrel do očí. „Dúfaš, že sa s tebou ožení?“

„Bože na nebi, nie!“ Jej smiech znel falošne. „Samuel má iba osemnásť rokov a určite nie je pripravený založiť si rodinu. Okrem toho, vieš si predstaviť, že by som sa vydala za námorníka, ktorého by som videla len raz za celú večnosť? To teda nie. Chcem manžela, ktorý si so mnou bude pripíjať v Londýne, a nie sám v nejakej špinavej kajute.“

„Veľmi rozumné.“

A typicky plytké, hoci neprekvapivé. Nancin otec mal kopu peňazí a všetky odkázal jej. Uloviť vysokopostaveného manžela bude pre ňu hračka. Nemusí si vziať obyčajného námorníka.

„Myslíš si, že by nám Barlow pomohol?“ overoval si Dom.

„Samozrejme. Dokážem ho presvedčiť, aby spravil čokoľvek, čo chcem.“ Zrazu sa spamätala. „Teda, ak si si tým plánom naozaj istý.“

Dom preletel pohľadom po tanečnej sále, aby našiel Jane. Teraz v nej stála sama a klopkala prstami po stole, čo sa vôbec nehodilo. Takmer počul ten rytmus, cítil, ako mu pulzuje v krvi, rovnako ako mu v nej pulzovala ona.

Po tvári jej preletel jemný, neprítomný úsmev, ten, čo mávala na tvári, vždy keď počúvala nejakú novú hudobnú skladbu. Pichlo ho pri srdci, keď si uvedomil, ako dôverne ho pozná. Môže to urobiť? Prinútiť ju, aby ho nenávidela? Prinútiť ju, aby ho navždy vymazala zo svojho života?

„Dom?“ pobádala ho Nancy. „Je to naozaj to, čo chceš?“

Obrnil sa voči bolesti. „Nie.“ Sám by si nikdy nič také neprial. „Ale musím to urobiť.“

O hodinu neskôr Jane Vernonovú prekvapilo, keď ju Samuel Barlow požiadal o valčík. Zatiaľ čo jeho súrodenci Edwin a Yvette boli Janini skvelí priatelia, Samuel si ju takmer nevšímal, šetril si flirtovanie pre Nancy.

Jane to neprekážalo. Bola zvyknutá, že ju zatieňuje staršia sesternica. Jej zlaté kučery, pekné prsia a bezchybná pľeť uchvátili každého muža, čo jej prekřížil cestu.

Niežeby si Jane nevšímal vôbec nikto. Aj napriek obrovskému množstvu pieh a nepoddajným ryšavým vlasom mala jedného či dvoch čitateľov. Ale pri Nancy sa Jane cítila ako hlinený kvetináč vedľa wedgewoodskej vázy.

Až kým sa neobjavil Dom.

Jane sa zrýchlil tep pri pomyslení na svojho šarmantného snúbenca. On ju videl ako wedgewoodsku vázu. Možno je tichý a tajomný, ale oči sa mu rozžiaria, vždy keď ju vidí. Žena môže veriť mužským očiam. Hoci v poslednom čase...

V poslednom čase mali samé problémy. Po tom, ako Doma vydedili, sa uzavrel do seba. Stále rozprával o tom, aká je preňho Jane teraz príliš dobrá a ako by prišla o všetko, keby sa vzali.

Prekliaty otec aj s jeho hlúpym závetom! Preklínala aj strýka Horacea za to, že ho núti, aby ho dodržal. Pravidlá určujú celý jej život! Bolo jej jedno, že Dom musí pracovať.

vať. Neprekážalo by jej, keby mala pracovať aj ona. Od te-ty sa naučila veľa o vedení domácnosti a kedykoľvek bo-la teta chorá, Jane prebrala všetky povinnosti. Takže po-kiaľ by boli spolu, s Domom by určite všetko zvládli. Aj keby mali bývať v podkroví.

Bolo by, samozrejme, lepšie, keby Dom smel pokračo-vať v štúdiu a stal by sa advokátom, ale zniesla by čokoľ-vek, len aby mohla byť s ním. Len keby dokázala toho tvrdohlavého chlapa presvedčiť, aby tomu uveril. Všetko bral tak vážne!

To bol jediný dôvod, prečo sa ju snažil presvedčiť, aby zrušila ich zasnuby. Jediný. Bola si tým istá.

Vytisla z mysle všetky hlodavé pochybnosti a sústredi-la sa na svojho tanečného partnera. „Nie je to dettingen-ský valčík?“

„Ako to mám vedieť?“ zamračil sa Samuel. „Všetky tie-to tance znejú rovnako.“

Úbohý Samuel vôbec nemal dušu. Keď sa nad tým za-myslela, dokonca aj Edwinova duša mala v sebe veľkú dieru.

Iba Dom mal dušu, čistú a dokonalú.

„Dnes večer si nejaký mrzutý,“ prehodila. „Chceš sa po-dobať na Edwina? Alebo si sa zase pohádal s Nancy?“

„Kedy sme boli s Nancy v úplnej pohode?“ Samuel si všimol, že ho Jane zvedavo sleduje, a tvár sa mu vyjasni-la. „S ňou to nemá nič spoločné. Len ma trápi niečo, čo sa pred krátkou chvíľou prihodilo na chodbe. A neviem sa rozhodnúť, či ti o tom mám povedať.“

„Prečo by si nemal?“ Žiarivo sa usmiala. „Odvážim sa tvrdiť, že som spomedzi tvojich známych tá najdiskrétnejšia osoba.“

„Nejde o tvoju diskrétnosť.“ Krúžili v tanci a on stíšil hlas. „Vedela si, že je tu tvoj snúbenec?“

„Čo? Kde?“ Prebehla po miestnosti pohľadom, aby na-

šla Doma, ale márne. Pri svojej výške by sa pred ňou určite neschoval.

„Nie tu v tanečnej sále,“ pokračoval Samuel. „To je na tom čudné. Videl som ho, ako sa zakráda do knižnice.“

Prečo by sa, preboha, zakrádal... Ach áno. Nie je pozvaný. No napadal jej len jeden dôvod, prečo by sa zakrádal niekam, kde nie je vítaný.

Zovrela jej srdce. „Predpokladám, že ťa požiadal, aby si mu zariadil stretnutie so mnou.“ Stále dúfala, že ak ho bude čo najdlhšie odkladať, ten šialený muž sa vzdá a prestane ju presviedčať, aby zrušila ich zasnuby. Hoci to, že ho stále odbíjala, ju ničilo. Nevidela ho už celé týždne a bolestivo túžila aspoň na chvíľu ho zazrieť.

„Vlastne nie,“ odvetil Samuel pokojne. „Nebol rád, že som si ho všimol. Dokonca ma požiadal, aby som ti neprezradil, že je tu.“

To je čudné. Dom nikdy nebol tajnostkársky. Zo zlej predtuchy jej prešiel mráz po chrbte. Čo môže mať za ľubom? A prečo by si neželal, aby o tom vedela?

„Povedal aj prečo?“ vyzvedala.

„Zdalo sa mi, že sa má s niekým stretnúť, hoci to poprel.“

Prebehla pohľadom po miestnosti. Kto tu chýba? Musel to byť nejaký jej priateľ alebo príbuzný, niekto, koho sa snaží prehovoriť, aby sa s ňou porozprával, možno jej strýko alebo teta, alebo...

Nancy! Po Nancy nebolo ani stopy.

V žilách jej zovrela krv. Takže teraz mal v pláne zapojiť do ukončenia ich zasnúbenia aj jej sesternicu? To bola posledná kvapka. Už mala dosť tých nezmyslov. Dá tomu hlúpemu mužovi jasne najavo, že ho ľúbi bez ohľadu na jeho vyhliadky do budúcnosti.

Opustila tanečný parket uprostred tanca a vybrala sa smerom do knižnice.

Samuel sa náhlil za ňou. „Pozri, radšej zabudni, že som ti niečo povedal.“ Ale napriek tomu sa ju veľmi nepokúšal zastaviť.

„Určite nezabudnem!“ Obišla skupinu džentlmenov, aby sa dostala do haly, kde zbadala Domovho brata, Georgea Mantona, nového vikomta z Rathmooru.

Ten darebák. Toto všetko je jeho vina. Keďže nikdy verejne nerozprával o tom, čo sa udialo, domnievala sa, že sa hanbí za svoje správanie. Nanešťastie, hrdý muž ako on by si nikdy nepriznal chybu.

Možno potrebuje len trochu postrčiť. Pochopiť, do čoho svojho brata dotlačil. Potom by si možno všetko rozmyslel a znovu by poskytol Domovi finančné príspevky na advokátsku školu. To by vyriešilo ich problémy skôr než čokoľvek iné.

Stojí to za pokus. Toto by mohla byť jediná šanca, ako dostať oboch mužov do jednej miestnosti.

Zastala pred vikomtom. Jeho priatelia sa odmlčali a šťuchli jeden do druhého. Lord sa obrátil a zbadal ju.

„Slečna Vernonová,“ oslovil ju chladne.

Samuel k nej pristúpil a zasyčal jej do ucha: „Čo to robíš?“

Nevšímala si ho. „Veľmi rada by som sa s vami porozprávala v súkromí, pane. Nasledovali by ste ma do knižnice?“ opýtala sa Domovho brata.

Ostatní džentlmeni si medzi sebou vymenili pár slov a začula aj posmešky, ale nedbala na to. Keby sa jej podarilo dostať Doma a jeho odcudzeného brata do jednej miestnosti, možno by lorda prinútila, aby sa nad všetkým zamyslel a zmenil názor.

George po nej so záujmom prebehol pohľadom a potom sa mu na tvári zablesol ten príťažlivý úsmev, z ktorého by sa väčšine dievčat v jej veku podlomili kolená. „Bude mi potešením,“ ponúkol jej rameno.